

Şehrin Göbeğini Bulamıyorum!

SEMA ASLAN 1978 Berlin doğumlu. Sosyoloji ve iletişim okudu, gazetecilik yaptı. *Benim Kitaplarım/35 İsim 35 Kütüphane* (Doğan Kitap, 2009) isimli bir söyleşi kitabı ve *Kozalak* (İletişim Yayınları, 2012) adlı bir romanı bulunuyor. *İradenin İyimserliği* (Ayizi Kitap, 2015), *Sayfiye-Hafiflik Hayali* (İletişim Yayınları, 2014), *Yengeler Cumhuriyeti* (İletişim Yayınları, 2017) kitaplarına yazılarıyla destek verdi.

SEDA MIT 1989 Mersin doğumlu. Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarım Bölümü'nde okudu. Yurt içi ve yurt dışında çeşitli sergilere katıldı.
<http://sedamit.blogspot.com.tr>

SEMA ASLAN Şehrin Göbeğini Bulamıyorum!

RESİMLEYEN
Seda Mit

İletişim Yayınları 2508 • Çocuk Kitapları Dizisi 131
ISBN-13: 978-975-05-2225-3
© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK VE SAYFA TASARIMI Seda Mit, Suat Aysu

DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Afralı tafralı, tumturaklı, tantanalı,
cafcaflı, şaşaalı, fiyakalı, afili, çalımı lafları sevenlere
ve Defne İnci'ye

Mercan, annesiyle birlikte şehrin göbeğinde bir köşe binanın ikinci katında yaşıyor. Bu lafları, yani şehrin göbeği ve köşe bina laflarını ilk kez duyduğu gün, altı yaşındaydı. Gerçi hâlâ altı yaşında çünkü şehirlerin göbekleri ve bazı binaların da köşeleri olabileceğini henüz birkaç gün önce öğrendi. Annesi, o kıvrıkcık ve kabarık yığının içinde ulaşması gereken çok önemli bir şey varmış gibi saç diplerini kurcalayarak telefonda konuşuyordu. Mercan annesinin o sırada tam olarak şöyle dediğinden emindi:

“İyi ama, burası şehrin göbeği ve apartmanımız bir köşe bina. Şöyle genişçe bir fotoğrafını çekip öyle koysaydınız ya ilan sayfasına! Karşıdan bakıldığında emin olun, çok daha güzel görünüyor. Üstelik kocaman, yuvarlak bir avlumuz var, ondan söz etmemişsiniz bile. İstanbul’da avlusu hâlâ kullanılabilen kaç apartman var Allah aşkına?”

Bu telefon görüşmesi daha bitmemişti ki, Mercan boğazına çingirak kaçmış gibi ezgili bir sesle “Ben şehrin göbeğini görmeye gidiyorummm,” deyip dışarı fırladı. Ama üzerinden insanların geçtiği yolda da, gözünün alabildiği manzarada da herhangi bir şişkinliğe rastlamayınca, düpedüz bozuldu. “Nerede bu şişkin göbek?” Sonra biraz yürüdü, tam karşı yöne doğru. Yeterince yürüdüğüne karar verince de, tek ayağının üzerinde durup bir yarım dönüş yaptı, tıpkı dansçılar gibi. Ta-taaa! Fakat evlerinin olduğu apartmanla yüz yüze gelince coşkudan eser kalmadı Mercan’ın içinde. Etrafına şöyle bir bakması yeterli oldu. Yaşadıkları apartman, tıpkı diğerlerine benziyordu. Onlar gibi rengi solmuş cephesi, ahşap pencereleri, kararmış balkon demirleri ve anahtar deliği Mercan’ın boyu için bile fazlasıyla aşağıda kalan dış kapısıyla, gayet sıradan, hayır, çok sıradan bir apartmandı. Ortalıkta öyle sivri bir köşe falan görünmüyordu. Yoo, kesinlikle bir sivrilik yoktu. Açık seçik bir şekilde görülebilirdi ki, bir sokakla diğerinin buluştuğu noktaya bakan bu apartman köşeli değildi.

